

stilling i ægteskabet end ved at gøre hende *økonomisk uafhængig*? Jo, ved at indføre *fælleseje* med *samråde*, således at alt, hvad begge ægtefæller ejer før ægteskabet eller under dette arver, får i gave eller erhverver, bliver fælleseje, hvorover de begge har rådighed. Kvinden erhverver sig ret til at have medrådighed over det, manden erhverver, derved, at hun af kærlighed til ham opgiver sit eget erhverv og skaber et hjem for ham. Jeg har hørt mænd sige, at det var dog lovlig hårdt at skulle lade en anden have medrådighed over det, man udelukkende selv havde erhvervet. Men er det ikke nok saa hårdt at skulle opgive den virksomhed, man er i færd med, som man måske interesserer sig levende for, og ofre alle sine kræfter — åndelige som legemlige — på at passe de tusinde forskelligartede, ofte højst trættende småting, hvoraf en moders og husmoders pligter består? Og det er jo det, kvinden maa gjøre, når hun indgår ægteskab. (Jeg tænker her paa de kvinder, som er opdragne til selvstændig virksomhed; i fremtiden forhåbenlig flertallet). Nej, lad os være enige om, at kvinden til løn for sit arbejde ikke kan nøjes med mindre end: medrådighed over alt og alle i det fælles hjem og over de indtægter, for hvilke det føres.

Efter A. B. W.s mening støder fælleseje imidlertid paa uovervindelige praktiske vanskeligheder. Som eksempel nævner han en læges virksomhed og siger — hvad der er meget sandt, — at det vilde skade hans gerning, når hustruen skulde blande sig i hans behandling af patienterne. Men hvem har også tænkt paa det? Det er over hans *indtægter*, hun skal have medrådighed, ikke over hans *patienter*! På hvad måde han vil drive sit erhverv, må blive hans egen sag, der kan hun kun have en rådgivende stemme. Om han vil være praktiserende læge, specialist eller læge paa et hospital, må blive hans sag, ligesaa vel som hustruen må have lov til, hvis hun kan overkomme at have noget hjemmearbejde, selv at bestemme, om hun vil sy for en forretning eller undervise et hold børn e. a. l. Men det, ægtefællerne hver for sig fortjener, skal gå ind i en fælleskasse, over hvilken de har lige rådighed. Dette er meningen med fælleseje.

I handelsforhold indtræder jo rigtig nok den store vanskelighed, at manden ofte er nødt til at risikere store summer af fællesformuen, og på den anden side kan det hæmme hans virksomhed, når han ikke har frie hænder til at handle. Men kan vi ikke slippe over denne vanskelighed ved, at hustruen, når hun har tillid til sin mand, giver ham en fuldmagt, så vil det ene rigtige være, at handelsfolk altid indgår ægtepagt, hvorved forholdene ordnes således, som det passer for handelsfolk. At en så gavnlig reform som ind-